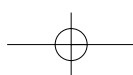
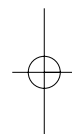
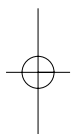
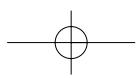
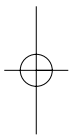
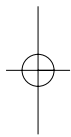

Lokalitetsprincippet

LOKALITET! 30/07/01 10:13 Side 2

LOKALITETSPRINCIPPET
KEITH WALDROP

Biblioteket Øverste Kirurgiske

Lokalitetsprincippet

er oversat fra amerikansk efter

"The Locality Principle"

Copyright © Keith Waldrop 1995 &

Biblioteket Øverste Kirurgiske, 2001

Oversættelse: Tomas Thøfner

Grafisk tilrettelæggelse og omslag: Martin Budtz,
okaylayout@poesi.dk

Bogen er sat med Minion condensed,
og trykt hos Bookpartner/Nørhaven a/s.

Printed in Denmark 2001

1. oplag, 1. udgave

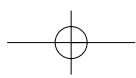
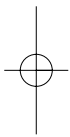
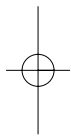
ISBN: 87-90644-55-7

www.poesi.dk

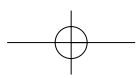
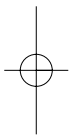
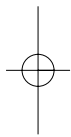
*Tak til Keith Waldrop,
Kulturministeriets Udviklingsfond
& Litteraturrådet*

til Rosmarie

LOKALITET! 30/07/01 10:13 Side 6

Indhold

I 11

II Efterklange fra fru Crowe 48

Erfaring 49

Mod øst 52

I live 55

Ikke død 56

III 61

IV Rumklange 85

Legende 86

Husets ånd 88

Introduktion til døren 90

Kropslig 92

Insisterende genstande 94

Formindskede gallerier 96

Vage indskrifter 98

Tema 99

En entomologisk souvenir 100

Følere 102

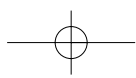
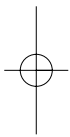
Hvad der kunne være tilfældet 104

Sjælens hus 106

Tunneller fører 108

Korridor 110

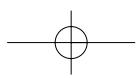
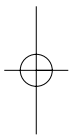
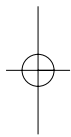
LOKALITET! 30/07/01 10:13 Side 8

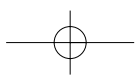
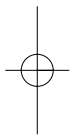
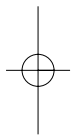
Antag at nogen er ude at gå en tur, og et dyr pludselig krydser hans vej. Jeg ser ham se overrasket ud – hvad ved jeg om hans oplevelse?

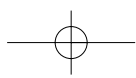
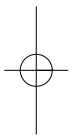
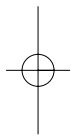
– Wittgenstein

1

FEJLTAGELSER,

jeg er omgivet af dem – og nu tænker jeg kun på mine egne fejltagelser.

Og jeg har ladet et forfærdende antal af dem blive trykt.

For eksempel:

De blomstrende træer bag University Hall er ikke tulipantræer, men magnolier. Dette er fuldstændig åbenbart for enhver med den ringeste viden om almindelige planter.

Jeg havde selv tænkt at de var magnolier, men en ven fra Sydstatene – som ikke havde set dem – gjorde med foragt opmærksom på hvordan nordstatsfolk ofte forveksler arterne og kalder tulipantræer for magnolier. Jeg er hverken fra nordstaterne eller sydstatene, men jeg ønskede ikke at være skyldig i en sådan fejl.

LORDSHIP PARK

Fra vores bagvindue ser vi ind i en have, som det ikke er meningen, at vi skal gå ind i.

En velholdt have, ganske lille og besøgt af fuglearter jeg ikke genkender. (Samt nogle jeg genkender: duer, krager, skader, spurve.)

△

Clissold Park og Finsbury Park er parker. Lordship Park er kun en gade.

△

Skaden, en smuk og overordentlig onskabsfuld fugl, er en del af min kulturelle bagage, hvad enten den rapser eller flyver på den Steinske himmel.

Selvom der, selvfølgelig, ikke findes skader i Amerika.

△

Forleden dag var to gartnere travlt beskæftigede i haven. Beskæftigede uden noget synligt resultat – men de drog os til vinduet, fascinerede.

De så begge ældre end gamle ud: på gravens rand, klar til begravelse. Hvordan de bar sig ad med at holde fast i hakke og rive var en gåde, men tydeligt var det at deres anstrengelser ikke førte til noget. Manden med hakken – endnu ældre end den anden, umuligt gammel – som så ned i jorden når han var fuldt oprejst (så bøjedede var hans skuldre), løftede sit redskab og lod det falde, uden at det afsatte noget mærke som jeg kunne se.

Tættere på huset, næsten ude af syne under vores vinduer, stod en ung mand og en ung kvinde og dovnede – vi havde først ikke lagt mærke til dem – manden gav hvad der syntes at være en lejlighedsvis ordre til de to zombie-gartnere.

Kvinden (i en regnfrakke, den eneste af de fire som var klædt på til vejret), stod vendt væk fra de andre og røg en cigaret, studerede måske tilgrænsende haver.

LOKALITETSPRINCIPPET

siger at der ikke kan ske nogen overførsel af en påvirkning hurtigere end lysets hastighed.

△

Tidlige tænkere, der fantaserede om en verden af atomer – udelelige, identiske, uforgængelige – tillod kun deres partikler én mulig optræden: atom der støder mod atom, de mindste sammenstød.

Og også på vore erfarings niveau fastholdt de det samme princip, at kompliceret adfærd er talløs kontakt, idet alle bevægelser hver for sig forudsætter et særskilt sammenstød, resulterende i den yderste kompleksitet, men kun med behov for de simpleste bestanddele.

Og *ingen virkning på afstand.*

△

Jeg lærte – det virker som en fjern fortid – at partikler vibrerer i et tomrum som stjerner i tom himmel.

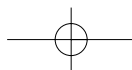
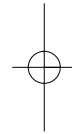
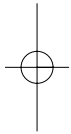

Tomheden også inde i dem, små systemer af ladning og modladning henover voldsomme afstande, rummet mellem planeter.

Al virkning – hvilke virkninger der nu er – på disse irreducible afstande.

Δ

Ind imellem, verden...

PEE-PAWS

sidder foran ilden, ser ind i den.

Det er en gas-kamin, sat ind i ildstedet og lavet så den ligner brændende kul.

”Til dem som Gud har forladt”, læser jeg, ”gives en gas-kamin i Earl’s Court.” Men i Stoke Newington, og udenfor en roman, er det ikke så dystert. Jeg finder den, på en kølig aften, bekvem og betryggende – varme for fødderne, for rummet et centrum af tyngde.

△

Jeg kan ikke tænde den uden Pee-paws, der som om hun bare kom forbi, slentrer hen til arnestedet og, når hun først er der, slår sig ned. Efter en tid vil hun lægge sig ned og sove, så tæt på heden at hendes pels skinner af varme, og i søvnen ryster hun indimellem, bestemt ikke af kulde – fanget, formoder jeg, i en eller anden drøm om bytte, kødæder-ønskeopfyldelse.

Men først, og ofte i lang tid, sidder hun på egyptisk gudinde-
manér, let svajende, og stirrer ind i flammerne.

Hendes reaktion på ilden, kommer jeg frem til, er mere fuld-
stændig end min. For mig er det en glæde, hinsides simpel
befrielse fra kulden – for hende er det tydeligvis en kilde til de
dybeste følelser, følelser jeg kun kan gætte om, følelser dybere
end ord eller miav, bestemt dybere end hendes lillebitte hjerne
kan fatte, mystiske følelser.

TO MUSIKERE

går på scenen. De skal spille et stykke for violin og klaver.

Men først stemmer de.

Det vil sige, violinen stemmes. De antager selvfølgelig at klaveret ikke behøver det. Og når det kommer til stykket, er det de sigter efter ikke så meget overensstemmelse med en ydre norm, som det er simpelthen *at være stemt sammen*.

Pianisten rammer A'et over midter-C'et, som muligvis, muligvis ikke, er en ren firehundredeogfyrre, og violinisten drejer på stemmeskruen, indtil hans A og klaverets A har den samme tonehøjde – indtil pulseringerne stopper.

Ved de tre resterende strenge, imidlertid, er violinisten ikke længere opmærksom på klaveret. A-streng og D-streng stemmes til en ren kvint, så en ren kvint med D- og G-strengene, så tilbage op til A og E (igen til en ren kvint).

Og siden klaveret ikke har nogen ren kvint (dets eneste rene interval er oktaven) er både violinens D og E en smule ude af stemning med klaveret – og G'et dobbelt så meget.

△

Nu...

Hvorfor noterer jeg mig så opmærksomt disse indledende øvelser? Kunne lige så godt bruge min opmærksomhed på programmernes raslen eller den lille hoste der løber igennem et publikum under enhver forestilling.

Nu Kreutzer-sonaten.

FRU CROWE

Du vil erfare i hendes *Naturens natside*, skrevet før – men *umiddelbart* før – fremkomsten af spiritualismen, at

ordene ”mørk” og ”lys” – som vi, i denne verden af overflader, bruger metaforisk til at udtrykke godt og ondt, må forstås bogstaveligt når man taler om den anden verden, hvor alting vil blive set som det er. Godhed er sandhed og sandhed er lys – og ondskab er falskhed og falskhed er mørke; og sådan vil det ses at være.

Dette er grunden til at så mange af hendes spøgelses lyser, hvorfor de faktisk ofte ses bedre i mørke (vores mørke) end i dagens almindelige lys.

△

Ligesom vores lys ikke er *virkeligt* lys, men i virkeligheden blot en skygge af det lysende som sådan, således er vores mørke kun skyggen af evig nat.

Δ

Eller måske lever vi i en altgennemstrømmende metafor
udtryk, ånder symbolsk luft, dagens lys samt den dag det
oplyser, skriblerier, næsten ulæselige, henover det absolutte.

ROSMARIE FORTÆLLER MIG

om et digt jeg skrev til hende i vores unge fortrolighed, hvor jeg tiltalte hende som "Nabo-støv", idet jeg talte om vores daværende nutidige tilstand fra et perspektiv af fremtidigt forfald – en fremtid der skulle forstås som fjern.

Jeg husker intet om dette digt, men skriver måske en dag et andet, der, så at sige, gør brug af samme tiltaleform.

PEE-PAWS

er ikke vores gæst – vært ville være tættere på. Vi er på hendes område, i hendes lejlighed, hvor hendes pleje er i vore hænder i et tidsrum på nogle få måneder. Jeg tænker på os – hun tænker på os – som tjenere.

Hun er lille og gammel, en velkonserveret tolvårig, med ligeså indgroede vaner som enhver bedstemor (hvad hun nu bestemt ikke er). Hun er i det store og hele kærlig, og har et frygteligt temperament.

Hendes navn beskriver en tidlig vanskelighed med personlig hygiejne, som hun heldigvis synes at være vokset fra.

△

På trods af en almindelig livfuldhed, viser der sig alderstegn. Hun har for eksempel ikke et yngre dyrs glans – hendes elegante frakke bliver en smule lurvet og den ser desuden ikke længere ud til at passe helt.

Der er også problemet med at holde på spytet, og nogle gange – især når hun sidder på mit skød – har hun en tilbøjelighed til at savle.

MANDEN HÆVDER

at være Ulysses, men Penelope tror ham ikke.

Han har spændt Ulysses bue. Han har nedslagtet bejlerne. Men blot og bar styrke garanterer ikke identitet.

Og desuden kunne det være et nummer, en morsomhed på hendes bekostning, et af de numre som guderne altid laver.

Hans gamle amme genkender et modermærke på hans ben.

Penelope afviser legemligt bevismateriale.

Når alt kommer til alt, hvis hun begyndte at gå ind på den slags, så var hendes Ulysses en ung mand – denne mand er gammel.

Først når han kan fortælle hende om mønstret på det sengetæppe de sov under på deres bryllupsnat – først da accepterer hun at denne mand må være den samme mand, hendes Ulysses, som hun sidst så for tyve år siden.

For hende er det kun hukommelse som sikrer identitet.

Hukommelse. Intet kan være mere endeligt, intet mere usikkert end den.

DA JEG FØRST TRAF

Edmond Jabés, havde han omtrent den alder jeg har nu.

△

Da jeg først traf Austin Warren, havde han omtrent den alder jeg har nu. Han var syg, med den frygtelige sygdom hvis symptom er umuligheden af at blive interesseret i noget overhovedet.

Han kom sig fra dette angreb af apati, denne *læggen øde*.

△

Da jeg åbner Jabés et tilfældigt sted, læser jeg,

"Også adskillelse har sine broer."

WILIERNE

flokkes rundt om en ny grav, og idet de skilles for at gøre plads, manes skyggen af en kvinde som har danset sig selv til døde langsomt frem, et spøgelse i lyskeglen – langsomt, tilsløret.

Kommer frem, langsomt...

På tå og langsomt, uendelig langsomt...

Da wiliernes dronning snapper sløret af, snurrer Giselle pludselig rundt og rundt i en krampagtig hurtig hvirvel.

Nu...

Nu er hun på den anden side.

GÆS

flyver hyppigt forbi deroppe, ofte i formationer, undertiden midt om natten – vi ved de er der på grund af deres frygtindgydende skrig. De virker altid, når jeg ser dem, som pile, der skyder deres lange halse mod nord.

Δ

Jeg har, så vidt jeg ved, aldrig set eller hørt en nattergal.

Δ

I Clissold park er der et fuglereservat, med en billedtavle på hegnet. Jeg er chokeret over at se billedet af hvad jeg regner for at være en gås, med en beskrivelse der starter, "Denne gåselignende and..."

Δ

Jeg nægter at klassificere hvad der flyver over os som ænder, og jeg opfatter deres ihærdige skrig som en fortsat advarsel.

Jeg har endnu ikke regnet ud hvad det er de advarer os mod, eller hvorfor de flyver nordpå midt om vinteren.

MANGE PLANTER

er selvlysende.

En stor del af dyrelivet er fosforescerende, nogle biller og mange fisk.

Døde og rådne dyr er ofte fosforescerende. Andre dyr bliver så selvlysende ved at æde af det rådne fosforescerende stof.

Det menneskelige kadaver er ind imellem fosforescerende. Og der er tilfælde blandt de levende.

△

Eftersom jeg ikke tror Moses og profeterne, vil jeg så ikke nødvendigvis blive overbevist af en som kom fra de døde?

Hans første forhindring ville være at overbevise mig om at han er kommet fra de døde.

Δ

Havets fosforesceren...

DER ER, LÆRER JEG,

tre aspekter af vores liv, af det lille lys vi er.

Der er, selvfølgelig, KROP. Hvilket vil sige, lyset, dets voks og dets væge.

Så er der ÅND, kraften som holder lyset tændt.

SIÆL er lyset fra lyset: synlige flammer fra åndens usynlige ild.

Måske kan jeg ligeså godt med det samme erklære, at i disse spørgsmål, er min meddeler en engel.

Δ

Ved døden vandrer ånden bort, forlader kroppen, og søger – som da den var i live – efter et eller andet paradys i det høje.

Den tomme luft...

△

Sjælen bliver ved kroppen.

Bliver en tid.

Så længe der er en krop at blive ved.

△

Vores kroppe er altså ikke, som nogen har ment, fængsler, men
snarere, fanger.

Fastholdt i sjælens forvaring.

Ånden er vogteren.

△

Når fængslet er tomt, er der ikke noget fængsel.

Der er ingen fange.

DER ER TO

dødsritualer.

[Her er min meddeler en død mand.]

Et ritual for den døde:

At overtale sjælen til at blive ved den døde krop.

Så sjælen ikke kommer til at gå – at gå alene på jorden. Vred.
Tandløs. Sulten.

△

Det andet ritual er ikke for den døde, men for dem der er i fare
for at dø: at lokke ånden til at blive.

Eller – i sjældne tilfælde – at lokke ånden til at vende tilbage.

(BART ST.-ARMAND

forklarer Treenigheden:

Faderen = producer;

Sønnen = stjerne;

Helligånden = instruktør.)

OG WITTGENSTEIN

sammenligner idéen om sjælen med en forestilling om, at et ords betydning skulle stå ved siden af det ord det betyder – et forhold, som han med sikkerhed afviser.

I WIEN ENGANG,

noget vildfaren, kiggede jeg efter hvilke gader jeg var kommet til, og fandt mig selv hvor Fichte krydser Hegel. På dette sted – som man måske kunne have forudsagt – var der overhovedet ikke noget.

AT BEKÆMPE EN INFEKTION

er energikrævende: vi skal arbejde for det, og ender nødvendigvis – i bedste fald – udmattede. En medicin er måske til rådighed som forbundsfælle i kampen, men så må kroppen bevæbne sig, ikke kun mod sygdommen, men også imod den fremmede hjælper – der kommer på sine egne betingelser, ofte med fremmedartede metoder. Allierede kan tære på ens kræfter.

△

I følge en sandsynligvis uortodoks fortolkning kan vi tage en andens synder på os selv, og ved at overtage dem, give vor broder, vor næste, syndsforladelse, med vor egen frelse som pris.

Det fungerer ikke på den måde med sygdom – den stedfortrædende lidelses hårde vilkår står ikke til rådighed.

En videreført sygdom giver ikke nogen lindring for smittegiv-
eren, tværtimod lægger den plage til plage.

Δ

Det forgiftede brød... bagt i 1. akt...

AT LÆSE

kræver en vis mængde lys. Men kun mørke linjer i lyset er læselige.

△

Hegel:

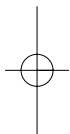
Folk som ikke er tilfredse med det endelige når aldrig realiteten, men dvæler, tabt i abstraktion, og deres lys dør bort.

ET BILLEDE

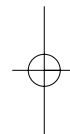
fra fortiden: billeder i tegneserier af futuristiske by-landskaber, og over deres grelle og kontinuerte arkitektur, flyvende busser, svævende sporvogne.

Herfra ser jeg en forladt bygnings teglstenstag, længere borte en nedlagt pumpestation som foregiver at være et slot. Ovenover en helikopter der dunder forbi en baggrund af imponerende skyer.

Al dette er i nutiden.

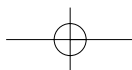
△

Jeg hører Tartini i det og Lassus' melankoli, men det de spiller er *Entrance, Carousing, and Embarkation*.

△

I de erindrede billeder, mindes jeg ingen skyer.

GARTNERNE

er kommet igen, men i en anderledes opstilling.

Den foroverbøjede gamle mand er der ikke. Måske er han død.

Den anden gamle, hvis hat er taget af denne gang, så vi ser hans sparsomme, tætklippede hvide hår, ser ud til at forsøge at gennembryde den frosne jord i et fjernt hjørne af haven.

En midaldrende kvinde med tunge ansigtstræk – der får én til at tænke på illustrationerne i Lombrosos *Female Offender* – holder en havesaks op til nogle vinranker ved et espalier på toppen af muren ind til den næste have. Den unge kvinde som var der sidste gang – jeg tror hun bor i en kælder- (eller "have-") lejlighed – er øjensynlig ved at vejlede hende i brugen af den, men hendes arme ryster så meget, at der umuligt kan komme noget ud af det.

Den yngste kvinde fra sidste gang ses ikke, men – og det er det mærkeligste af det hele – en ung sort mand i denim og læder danser midt i haven.

Vi forsøger at forestille os en baggrund for dette gådefulde optrin. Noget kriminelt, forsøger jeg, men kan ikke få det til at holde vand.

Rosmarie har besluttet at de slet ikke laver havearbejde, men at der er tale om rekreative udflugter fra en eller anden institution.

△

Det mærkelige er, efter alt dette, at haven altid fremtræder så velplejet.

HVAD ANGÅR RESTEN AF TIDEN,

er der ikke nogen målestok hvorefter vi kan kalde den lang eller kort – og med det mener jeg ikke blot at perioden er usikker (hvilket den selvfølgelig er) men at selv hvis den var angivet præcist i år, måneder, minutter, ville den stadig mangle skala.

△

Gennem min krops umiddelbare fortid viser rester af en drøm sig, som om de betød noget, og så falder de bort ligesom vifter der kasseres ved sommeren slutning.

Min sjæl, med hvem jeg underholder mig, til hvem jeg forklarer mig, sulter og tørster for kroppens skyld. Livets rædsel er *slet og ret* liv.

△

Et eneste sted...

Et knebent øjeblik...

Δ

Livet, slet og ret, med dets sult, slet og ret.

Δ

Min vaskeægte uvished.

II

EFTERKLANGE FRA FRU CROWE

ERFARING

og da hun igen
kiggede var skikkelsen
forsvundet

de ser os under
normale
omstændigheder ikke

ikke mere end
vi ser dem

de fremtræder som de
levede

og som de op-
fatter sig selv

i søvnen blev hun
meget urolig og hørtes
mumle *væk*
mig! væk mig!

hendes hånd over hendes
øjne som om
hun tænkte at hun havde
set noget hun ikke burde
have set

*hvor vi ser
intet som
det er*

hvid dame kommer pludselig
frem bag fra en skærm

Peter den Store be-
klager sig over sine
lidelser

nødt til igen at gennemspille
sine tidligere grusomheder

grundlæggende
form som
kroppen kun
er en kopi af

eller en skal

fuldendt i
form men
berøvet substans

en boble af
lys hvor ud af en
menneskelig form udvikles

*som en ged og
ikke som en ged men som
en skygge*

minder om
en tilstand båret
ind i den næste

som hvis billede eller
fantomsyn

styrken i at
komme til syne andetsteds

*tigger om at blive
vækket helt*

MOD ØST

red tæt på stedet
hvor Thomas Harris var
begravet

på en hest der førhen tilhørte
Thomas Harris

trådte ind på en smal vej langs med
marken hvor
Thomas Harris var begravet
kiggede over
hegnet ind på
marken
hvor Thomas Harris
var begravet

så Thomas Harris
komme
imod sig

han havde en
himmelblå frakke på

pløjede sin egen
mark omkring
tre mil fra
stedet hvor Thomas Harris var begravet

i skumringen
kom Thomas Harris
op på siden af ham

*var sammen med Thomas
Harris da han døde*

lå i
sengen omkring elleve eller tolv
om natten hørte Thomas Harris
stønne

vidste at stønnet stammede fra Thomas Harris

så en skygge
på muren
mærkede en stor
tyngde
mærkede
et slag mellem øjnene

kom fra Hicky
Collins efter
mørkets frembrud
da Thomas Harris kom til syne

stjernelys

i oktober i tusmørket om
morgenen så
Thomas Harris omkring et
hundrede fod fra
huset havde *ingen idé*
om hvorfor Thomas Harris
kom til syne

på den samme
dag omkring
klokken otte
så Thomas Harris langs med
havestakittet

forsvundet

altid
mod øst

I LIVE

at drømme om vand be-
tyder problemer og
perler er et varsel
om tårer

hun så aldrig hans
spøgelse men han har tilsyneladende altid
været i hendes nærhed

IKKE DØD

Sankthansorme ild-
fluer og de havdyr
som oplyser havet

et lys som ikke
blot er reflekteret

ingen lys på hendes
værelse alligevel så hun
uret tydeligt i
den gamle kvindes lys

genfærdets
fosforescerende lys

△

en flimren på
en af væggene

et skarpt lys svævende
ikke langt væk

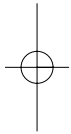

lig-kerter

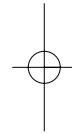
den lysende skikkelse i
haven ved Colmar

den skinnende
dreng der sås af Lord
Castlereagh

et smukt barn
omkranset af den slags
glans der ses
omkring
helgeners hoveder

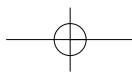

pile-flængede
vinduer ud mod
Edens flod

lyset var i mig

Δ

gnister

lys som dagen

gennemstrømmet af lys

der gik ild
i noget

noget mat skinnende i midten af
rummet som pludselig
voksede til en funkende flamme

△

en lille pige hyppigt
afstraffet for
at sige at der var ild
i katten

△

disse lysende
emanationer der undertiden ses
rundt om mennesker i ekstase
helgener
martyrer og
døende personer

flammer set af
søvnangere
der udgår fra forskellige
genstande eller fra
fingerspidserne

et stærkt skær meget
skarpere end et
stearinlys kunne have givet

ikke det gængse
fysiske
lys eftersom
de i almindelighed ser
bedst i mørke

△

et lys der kommer
imod hende

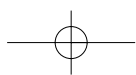
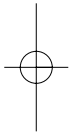
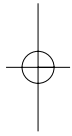
himmelsk
lys som
intet på jord

et sol-syn med hans
eget organiske
lys hans
kraftfulde æter

lyspalads
vi skal
dvæle
i lys

III

Fra en af de øverste etager, betragter jeg butiksfacader og butiksskilte.

DISNEYLAND, en snusket grillbar med kneben plads, der tilbyder *fish and chips*.

Et værtshus, LEOPOLD BLOOMS.

THEOREM, en frisørsalon, ved siden af BANNED, en tøjbutik.

ANGEL WEAR – formentlig også tøj.

CHRISTO-HAIR. Jeg ser indpakkede hoveder for mig.

VULTURE'S VIDEOS.

THE MEAN MACHINES.

SCAFFOLD & CRADLE.

SUSPENDED CEILINGS.

△

Og en eller anden spilopmager har brugt en fedtfarve til at ændre skiltet for Brownswood Road til BROWN TURD ROAD.

△

Flere fejltagelser:

San Marcos heste er (*sandsynligvis*) ikke romerske, men græske.

Min beregning af universets tæthed (et atom til to fjerdedele ingenting) er, er jeg bange for, ukorrekt, i bedste fald en tilnærmelse – jeg kan ikke huske (eller bare forestille mig) hvordan jeg kom frem til den.

△

En ven der studerede arkæologi sad ved skrivemaskinen få dage efter sit bryllup. Da hukommelsen svigtede, råbte hun til sin nye husbond, for at høre hvordan *arduous* staves.

Han hørte forkert, og stavede langsomt, bogstav for bogstav ordet *artichoke*.

Hun tastede det, bogstav for bogstav efterhånden som han råbte dem. Til sidst, forbløffet, så hun ordet *artichoke* foran sine øjne.

Da brød hun ud i gråd, for en tid utrøstelig, hele hendes verdensbillede – fortalte hun mig senere – var pludselig ved at falde fra hinanden.

"Det vil sige", snøftede hun, "*arduous*" staves nøjagtig ligesom "*artichoke*?"

△

En junimåned i Ann Arbor, mens vi læste til eksamen, var min ven Gordan Mumma uden penge. Han fik et job med at sælge huse, men ville ikke få nogen betaling før han havde solgt et. Han havde en pose soyabønner og formåede at stjæle to æg om dagen.

(Sådan husker jeg det, men det må da have været nemmere og sikrere at stjæle dem en halvt dusin af gangen.)

Han havde også, fra et tidligere heldigt fund, et lille lager af røgede østers i bittesmå dåser. Dem gav han dagligt til sin kat, eftersom kræet nægtede at æde sojabønner.

Det var en hård sommer.

Den første uge i august solgte han et hus, men fik at vide at han først ville modtage betaling når kreditansøgningen gik igennem.

Vi planlagde at fejre det.

I september fandt han ud af, at det solgte hus i virkeligheden tilhørte en universitetsprofessor, der var i Europa i sommerperioden, og helt uvidende om at hans hus var blevet solgt. Ejendomsfirmaet Gordon arbejdede for var forsvundet, og selv skulle han møde på politistationen.

Vi fejrede det alligevel – selvom han aldrig modtog nogen betaling – blev han i det mindste ikke retsforfulgt.

△

Han kom igennem alt dette, selvfølgelig, som man jo gør. Jeg husker, at da han landede på fødderne igen, blev katten sat tilbage på en diæt af *Nine Lives*-kattemat, og den forlod ham.

△

Fortiden ligger i lag, ikke nydeligt ordnet i kalenderår, men foldet sammen, undertiden som lagdelinger i jorden – ujævnt i al fald, meget er uidentificerbart, her og der ligger et fossil der har en vis interesse, for længst uddødt.

Min kalender er geografisk. Jeg kan datere begivenheder hvis jeg forbinder dem med Kansas eller med Illinois eller South Carolina – og kan datere dem mere præcist de steder jeg har levet i kortere tid. Atlanta og Berlin er snævre referencerammer. Det vageste er min tid i Providence, eftersom jeg har levet længere dér end noget andet sted.

△

Scriabin kom til at tro på en afsluttende harmoni der ville ophæve verden, medføre livets ophør. Spil den rigtige akkord på det rigtige sted på det rigtige tidspunkt, og hele redeligheden ville bryde sammen.

Og han var i færd med at forberede at spille den akkord, da han blev ramt af blodforgiftning.

”Hvilken ulykke”, skreg han, og ingen ved hvad disse sidste ord hentydede til – om det var til den kendsgerning at han selv var døende, forårsaget af en filipens under hans overskæg, eller til dette at han blev forhindret i at fuldføre det store arbejde med at gøre en ende på verdensordenen som sådan.

△

En gang gik jeg med Judy Grossman gennem Checkpoint Charlie ind i det der dengang var Østberlin. Det var allerede mørkt, det havde det været siden lidt over fire. Den første vagt var hjertelig og rystede på hovedet, mens Judy gennemsøgte alt for at finde sit pas. Den næste vagt, heldigvis indendørs, nåede vi først efter at have stået i kø. I mellemtiden havde Judy forlagt sit pas, og dem bag os i køen var begyndt at mumle på adskillige sprog før hun fandt det – i en sidelomme på sin overfyldte håndtaske – og rakte det frem. Vi udfyldte valutadeklarationer og tyve minutter senere (en god dag – somme tider ventede jeg en time på mit nummer) fik vi vores pas igen. Jeg spekulerede på hvad de egentlig gjorde med dem,ovre i det andet rum.

På dette tidspunkt var der lidt ventetid ved tolden, fordi nogle tyrkere blev undersøgt, men endelig kom vi til kvinden med gummistemplet, og Judy, der vidste bedre end at gemme passet hvor hun før havde mistet det, havde gemt det et andet sted, og begyndte at gå sine ting igennem igen.

Hun er altid, ved disse lejligheder, overstrømmende undskyldende, og for det meste er vagterne (eller dørvogterne, eller konduktøren – hun mister alt i alle situationer) så forbløffede ved synet af Judy der fumler med sin taskes indhold mens hun gentager "Undskyld", og noget der lyder tysk i mine ører, men åbenbart ikke i deres, at de sjældent giver hende besvær.

Men denne gang stod vi overfor en valkyrie hvis øjeblikkelige modvilje mod Judy voksede hvert sekund. Judy blev ført ind i et bagrum for at blive afhørt, og det var først senere, da vi gik ned af Unter den Linden, at hun, stadig lidt nervøs, fortalte mig hvordan hun havde fået ordre til at tømme sin taske, at bare hælde indholdet lige ud på bordet. Derefter – med et meningsløst forsøg på at fastholde en melodramatisk atmosfære, som jeg nemt kunne forestille mig – skulle hun være så venlig at samle rodet sammen igen, fra bordets fire hjørner, disse brugte og ubrugte busbilletter, forældede omstigninger, teaterprogrammer fra sidste års sæson i et andet land, tændstikæsker med og uden tændstikker, en uendelighed af noter om ting der skulle skrives og købmandsvarer der skulle købes. (Jeg nævner kun hvad jeg har set nu og da – dybderne vedbliver at være uudgrundelige.)

Det der fik bægeret til at flyde over: hendes forsøg på at kassere visse ting på stedet, fordi hun ikke kunne få det hele til at være der igen.

Efter den aften mente jeg at kunne spore en blidere facon ved kontrolstedet, det Store Anarki – som Judy bestemt repræsenterer – havde rystet dets grundvold, om end nok så lidt.

△

Da – jeg var ikke længere et barn – jeg kom frem til at læse *Troldmanden fra Oz*, var der noget med den, noget jeg først ikke kunne sætte min finger på, der virkede afvisende, som på en eller anden måde forhindrede mig i at godtage dens åbenlyse charme.

Til sidst kom jeg frem til det, at lige meget hvor gerne jeg ville stille min mistro i bero, var bogens grundlæggende præmis for absurd, alt for uplausibel: at nogen kunne ønske *at vende tilbage til Kansas*.

△

Filmen – som jeg så endnu senere – var en anden sag. Jeg kan sagtens have forståelse for at ville vende tilbage til sort-hvid.

△

Et ubetydeligt problem med de sanitære installationer får mig til at tænke på mit sidste forsøg på at agere altnuligmand. For at ordne toilettet ovenpå, som blev ved at løbe, købte jeg hos Adlers en Water Master: "Thrust-Back Collar", stod der (et registreret varemærke), "Toilet Tank Ball." Og med rødt:

AMERICAS LARGEST SELLER

På siden – jeg var så fascineret af kassen at det tog mig dagevis at åbne den, tage kuglen ud og ordne toilettet – skreg ordene:

STOP Wasting Water

STOP Annoying Noises

og et øjeblik – i ånden – protesterede jeg lidenskabeligt, for selvom jeg ganske vist indimellem spilder vand, så irriterer jeg *aldrig* støj.

Δ

Smetana komponerede sine ørers ringen.

Δ

Pee-Paws hjerne, som hun tilsyneladende er fast besluttet på at bage ved ildstedet, er ekstremt lille. Jeg ved dette, ikke fra en undersøgelse af hende, men fra min tid på den naturfaglige grunduddannelse, hvor jeg – efter en frø og en hundehaj – dis-sekerede en afdød kat.

Jeg kunne have gået videre i de biologiske videnskaber, måske endda til medicinstudiet, hvis formaldehyd ikke havde givet mig frygtelige hovedpiner.

Det vil sige, kunne – men ville næppe have gjort det.

△

Kattens hjerne under den beskyttede hovedskal, var – husker jeg stadig – vanskelig at finde.

△

Da vi kom tilbage en aften, ved midnatstid, til vores lejlighed på Boulevard Beumarchais, opdagede vi at metrostationen *Bastille* stank af tåregas. (Det kan egentlig kun have været en antydning, men den var der, og bragte minder tilbage fra min ingeniør-træning i hæren, fysiske minder jeg ville have troet var udryddede, som jeg faktisk ville have foretrukket var det.)

På Place de la Bastille begynder eller slutter de fleste af Paris' politiske manifestationer – for det første er den stor nok til at huse næsten enhver menneskemængde, og den forbindes desuden med folkelig utilfredshed. For en tid, regnede jeg med at jeg kunne holde øje med de forskellige grupper der marcherede, flagrede med bannere, eller stod og råbte, sang... Hvilke sager mon vakte en sådan harme blandt disse fraktioner? Jeg læste deres bannere, lyttede til sangene, prædikerne.

Alle sammen, konkluderede jeg efter omfangsrige forespørgsler, demonstrerede for *LA LIBERTE* og imod *LINFAMIE*.

△

Dette minde indeholder ét til, om hvordan jeg en dag blev stoppet på den samme plads af to midaldrende kvinder, ganske nydelige af udseende, en smule kedelige. Jeg placerede dem på en eller anden måde umiddelbart som provinsielle skolelærere på ferie. I hvert fald var de med sikkerhed franske turister i den franske hovedstad. Den ene havde en Michelin-guide med.

Hvor, ville de gerne vide, var Bastillen? Jeg forsikrede dem om at de netop nu stod på *Place de la Bastille*.

Jo, pladsen, men – de kiggede mystificerede rundt – men *Bastillen!* Hvor var selve Bastillen?

Da jeg var kommet mig over det, må jeg indrømme at jeg nød øjeblikket til fulde – jeg gav dem nyheden, så blidt som muligt på mit dårlige fransk: *der havde været en revolution.*

△

Da vi lugtede tåregas skyndte vi os ud, op til gadeniveau, og så op til vores lejlighed.

Den næste morgen gik jeg ud efter en avis, jeg håbede på oplysninger om den konfrontation som havde fundet sted mens vi var væk fra kvarteret. *Le Monde* skrev ikke et eneste ord om emnet. Det år var konfrontationer ikke nyheder.

Den havde dog en artikel af en vis interesse for mig. Den handlede om et indbrud i en kirke i Italien, hvor denne kirkes mest berømte relikvie blev stjålet: Frelserens forhud. Denne del var, lod det til, ikke blevet skaffet af vejen efter omskæringen – eller måske var den mirakuløst senere genfundet

(jeg legede kort med ideen om et festspil: *Opfindelsen af det sande Præputium*) – i al fald blev den hvert år i denne lille italienske by, stillet til skue, i en monstrans, for folket at ære. Netop dette år, i processions-tiden, viste den sig at mangle.

En teolog som journalisterne konsulterede, beskrev den omtalte del som *for perifer til at være genopstået*.

△

Verden, som jeg får rede på den, virker mindre og mindre som en verden.

Verden, som den trænger sig ind på mig – trænger ud mod mig – holder mig oppe, holder mig nede, holder mig gående.

En verden uden mulighed for flugt, da jeg er en del af den.

Eller: den er en del af mig.

△

Jeg har levet længere – meget længere – i ét hus i Providence end i noget andet hus eller nogen anden by.

Og alligevel kan det meget vel være de år jeg vil glemme først, så jeg en dag, i en hvirvel om denne forsvundne tid – med hukommelsen tømt – vil indhulle mig i den fortid jeg tror at have tilbagelagt.

Jeg mener, det er ikke umuligt: Jeg kan komme til at sidde og gruble på mit plejehjem eller fattighjem, og tro at jeg stadig bor i Kansas.

Forfærdende tanke.

△

En smule lys flød igennem persiennerne – nok til at se at det var tidligt. Og nok for mig til at få øje på en edderkop på loftet, dens bane dannede en bred kurve. Den gik langsomt forbi, næsten lige over mit hoved, og forsvandt bag en af de øverste rækker med bøger. I samme øjeblik gik det op for mig at jeg aldrig havde set så stor en edderkop.

Så kom jeg meget hurtigt ud af sengen, trak persiennerne op, så efter bag ved bogreolen, tog – forsigtigt – den øverste række ud, en lille stak af gangen.

Ingen livstegn.

Jeg kom ned under dynen igen, senere fandt jeg det svært at tro hvor hurtigt jeg faldt i søvn.

Efter morgenmaden, kom jeg i tanke om al dette med en gysen, jeg inspicerede igen, kiggede omhyggeligt hele vejen rundt om sengen, bag ved bogreolen, under tæppet, i skabet, idet jeg fandt det svært ikke at acceptere hvad jeg havde set, og samtidig indså dets usandsynlighed.

Da der stadig ikke var nogle spor, måtte jeg indrømme muligheden for at morgenlyset i ledtog med min døsigthed havde spillet mig et puds, og jeg forskrev væsenet til *det-sete-men-ikke-troedes* rige.

△

Pee-paws sover størstedelen af dagen, og natten med. Men når hun er vågen er hun lysvågen, og hendes store gyldengrønne øjne kan skimte mystiske bevægelser – refleksioner eller fantomer – pupillerne er tiltagende, vokser efterhånden som natten tager til.

Hun stirrer på ilden, henrevet.

Og så, så bygget til den pludselige bevægelse, så udsøgt konstrueret til søvn, sover hun.

△

To løver i beton, stående, der holder tomme heraldiske skjold, er blevet placeret (på niveau med en 1. etage) som skildvagter ved indgangen til Lordship Park. Løverne på nordsiden er vejrbidte men på vagt. På den anden side, er alt hvad der er tilbage den bageste fjerdedel, intet hoved, intet skjold, ingen forben og ikke megen krop.

Ind i og ud af Lordship Park, mellem disse hele og lemlæstede vogtere, passerer biler, lastbiler, busser, med et aldrig stoppende brøl.

△

I *Pegasus Descending*, en antologi af de værste engelsksprogede digte, som jeg var med til at redigere, er mindst tre fejl bevaret i den trykte tekst:

Den ene er en trykfejl. *Hic jacet* i Wordsworths digt, blev på en eller anden måde *hic facet*.

Den anden er et fejlagtigt udsagn. I *The day of Doom*, beskrev Michael Wigglesworth ikke udøbte spædbørn i helvedes forgård (ville endda være chokeret over en sådan katolsk forestilling) men spædbørn som er forudbestemt til fordømmelse selvom de er døde for unge til at have syndet personligt, på egen hånd. Det er dem som får tildelt "det behageligste rum i helvede."

Den tredje fejltagelse er for forbavsende til at ønske sig rettet. Den svangerskabsforebyggende anordning, der i almindelighed forkortes IUD, er skrevet helt ud, blevet til "inter-uterin-anordningen."

△

Åh, nu får jeg at vide, at der i visse områder af De forenede Stater er masser af skader.

△

Og hvordan kunne jeg kalde sjælen en følgesvend og på samme tid et fængsel?

Men det er ikke hvad jeg mener med "fejltagelse."

Tid er, når det kommer til stykket, en klippe, og tid er en trædemølle.

△

Haven ved siden af – til den vestlige side – er ganske lille, den går kun få fod ud fra bagsiden af huset. Den rummer et nøgent espalier og en rædden lærredsstol.

Nord for den, langs yderkanten af ”vores” have, er et område indelukket af en høj mur på den side der er synlig for mig, formentlig åben ud mod de fjerne staldbygninger. Imellem dette stykke og naboens – det vil sige efter nabohavens mur og før den høje mur til området længere væk, er der en lille jordlod. Et smukt asymmetrisk pæretræ rejser sig fra den nærmeste side og rækker ud over muren i vores retning.

Sidste efterår viste der sig en usædvanlig stor mængde pærer på dets grene – og efterhånden som årstiden skred frem – groede, modnede og faldt de. Selv fuglene virkede kun svagt interesserede.

Denne jordlod, fra hvilken det imponerende pæretræ vender mod os, indser jeg nu, har mure på fire sider, uden, så vidt jeg kan se, nogen indgang.

Der er muligvis en flod under dette hus. London har mistet mange floder, rejser sig over dem, lader dem flyde glemte i mørket.

△

Tiden, som glinsede, så bred, så dyb, snævres ind til en tvivlsom piblen.

△

Tiden tages.

△

Jeg fandtes ikke.

Senere vil jeg ikke findes.

Og alligevel virker det urigtigt at sige, at jeg var død, før jeg blev født.

△

Nogle gange falder tiden, forstyrret, tilbage på sig selv.

△

Tanken undslipper mig er ikke det samme som *jeg glemmer*.

△

Fra hvor jeg sad var yderdøren usynlig.

Hvad jeg så tydeligst var en overflod af opera-memorabilia der næsten dækkede væggene. Lige over min bås, for eksempel, hang en plakat sat med Fraktur som præsenterede *Das Rheingold* med en Wotan der længe havde været død. En ret uhyrlig kvindeskikkelse, klædt i hvad der kunne være fjer, svævede få tommer fra loftet og jeg kunne ikke læse hvem hun var.

Væggen længst væk (ikke særlig langt i den smalle café) kastede nok aftenlys tilbage til at udslette det meste af dens påhæng fra min synsvinkel, men den største ramme, cirka halvvejs oppe, hang i en skæv vinkel, og viste en herlig tilbagelænet kvindeskikkelse. Uregelmæssige lyse pletter fjernede det meste af hendes omgivelser, og gjorde det svært at sige hvad hun havde på (hun var ikke nøgen).

Mens jeg tyggede på min sandwich, blev jeg opmærksom på at lyset havde skiftet, og på en eller anden vis, stadig smuk, stadig i en tydelig henslængt stilling, syntes hun at have flyttet sig i sin ramme.

Den næste gang jeg kiggede var hun væk. Alt hvad jeg så i rammen var en bås, meget lig min, men tom – på hendes bord, som på mit, levninger.

△

Håb, siger Underhill, er det ufærdiges dyd.

△

I en ganske almindelig storm, falder broen til Europa...

△

Efter stormen, vanvidsscenen.

△

Haven er lys med engelsk dis og da jeg ser ud, ser jeg Pee-paws, den har sin egen dør – en lem i et af havevinduerne – og er ikke, som vi er, udelukket fra denne have.

Da jeg først får øje på hende, er hun ved at grave et hul i et blomsterbed, som hun så skræver over, med halen lige i vejret. Derefter kradser hun løs jord tilbage i hullet indtil en snusen tilfredsstiller hendes miljømæssige behov.

Det er jeg glad for at se, det betyder at hendes kattegrus får så meget mindre.

Somme tider løber hun i haven, men ikke nu.

Nu står hun, som om hun ikke har bestemt sig, med en løftet pote, som om hun kunne finde på at vende tilbage til huset gennem sin private indgang – men bliver distraheret af en rødkælk (den lille rødbrystede fra England, ikke den amerikanske Turdus) på en hængende gren fra den indgangsløse haves pæretræ. Der er også spurve, en af dem pikker efter noget spiseligt på jorden, ikke langt fra hende. Hun har ham i kikkerten, hans efterårsfjerdragt og uheldigt årvågne øje. Hun kender den mørke smag der klæber til hans næsten fuldendte knogler.

Fra mit vindue kan jeg ikke se om hun savler.

De er i sikkerhed, spurvene. Hun er over sine velmagtsdage.
Men hun ville dræbe dem hvis hun kunne.

IV

RUMKLANGE

*...Hvordan skulle andet end kroppens benægtelse
være uden for tiden?*

– Schopenhauer

LEGENDE

en melodi løber
gennem mit hoved
noderne usikre

Han åndede på dem
hvilket betyder (siger
Augustin) Han kyssede dem eller

”på en eller anden vis
satte Han sin mund til deres munde”

og sagde
tag imod

jo eller
måske

som man ånder
på ulmende kul

så dets ånder
blusser op

(selvom mørke
er ingenting
er det stadig en hindring

og lyset har aldrig
begrebet det)

HUSETS ÅND

en stakkels ting uden
min krop

frygt er et trangt
sted u-
bestemt

og Orion se (siger
de) dér
er hans bælte (eller
Fiskene eller Store
bjørn)

Jeg ser dem ikke

parallelle linjer er adskilte
i begyndelsen så

i det fjerne

mødes de (stjernerne
blinker uden
mønster)

genstande i
flugt flygter mere og
mere langsomt

låsen er gået i stykker
siden er vendt kortet
førkrigs

og at lytte
mens en melodi
rammer særlige
frekvenser:

når opmærksomheden er
ringe bliver opgaven
bevidst

INTRODUKTION TIL DØREN

ingen direkte berøring
er mulig

enhver uventet
farve

sne
sky
tåge
havgus

ud-af-bevidstheden-
oplevelse

og hvilken
verden skal
overvejes?

tid fremfører sine
krav da
nu (altid når
efter før ind-
til)

ingen direkte
kommunikation

et lille komma eller
den mindste pause

det er ikke nok at
ånder forenes
bjergrige vestlige
paradis eller
østlige paradis
af øer

(besat af det modsatte
af evighed)

vores
støv må
blandes

KROPSLIG

min sjæl min eks-
terne min
sjæl Ohimé:

skjult

flygtigt fordampet

i en flaske
i en kasse i en
godsvogn på fragt-
pladsen over
et hav bag ved
kalenderen mistet

(op ad trappen nogen
frygter
hvert
trin)

i en synaps'
svigtende affyring

blodig kamp (jorden
delt) beskidt denne
verden af ånder

klædt i hvidt og bærer på
en raslen af nøgler

lys der plejer
lys

enhver farve
uventet

svedig danser
pludselig
fastfrossen

op ad
trappen til vores
egen dør

PÅGÅENDE GENSTANDE

til din krop eller
min

en linje

(i lampens løben over
et liv)

Jeg tegner en
linje i
lyset mellem
uendelig
og *væsener*

(linjen jeg
tegnede var som en
beskrivelse)

hvad er nu
muligt? og
hvad ellers?

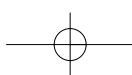
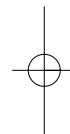
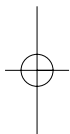
nøgne grene fra
løvtræer

dybde på
afstand
udhuler

hel violet efter
fornemmelsen af rum

(en linje der skal
repræsentere en linje)

og i det hule
tøver vi

FORMINDSKEDE GALLERIER

som for gammel til
syn må jeg
nøjes med drømme

særlige sky-former

(krop omringet af
krop)

alle sansninger hemmelig-
holder en drøm

fresko

statuette

skulptur i
lavt relief

(en *motor-glorie* en
åndelig blå)

kløft i det
logiske rum

(vildnis eller
ødelæggelse)

vi har levet
på en stige til
vinduet til et
rum til hvilket
nøglen er mistet

(ord mistet
i musikken)

VAGE INDSKRIFTER

(døre sært
åbnede og
sært lukkede)

(sitren som
silke)

(undertiden en
hvisken og ofte
fodtrin)

af og til-blå
opførsel

(sammenhængende) verden
fuldt ud
konverseret frem

ord
mistet i deres egen lyd

TEMA

vi er forskelligt
stemt

som violin og klaver

(lyt)

vore
variationer

EN ENTOMOLOGISK SOUVENIR
til Emmanuel Hocquard

her er de vigtigste
forvandlinger:

en fisk
en ko
en stridsvogn
et laurbærtræ

desuden:

et tempels trappetrin
brydekunsten

og her
skarabæen: der ruller
en kugle af jord med sig

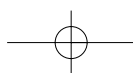
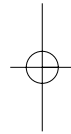
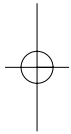
mænd med dyre-
hoveder med næser
der bløder

møntkopier i ler

tro mig der er
ingen sammenligning

lav:

pragten blænder

FØLERE

vi har levet gennem
en forudgående aftens
verden

det kraftigste lys in-
direkte er u-
synligt

(undtagen
når det løber over)

tidens
flig ud-
deler vores gestalt

de døde ejer
ingenting ikke
engang deres gravstene

vi har levet gennem
helgener og
kan ikke få dem
ud af vores navne

(faktisk aldrig
tilstede til at

se orm
forvandlet)

(og endeløse timer gennem
hjertets opdelinger

går med at prøve at
forstå den tekst om

at skille *sjæl* fra
ånd)

HVAD DER KUNNE VÆRE TILFÆLDET

nabo-støv
tænk:

hvordan den nedgående
sol bekendtgør
efteråret

hvordan vores
letteste latter
falder til jorden ligesom
alvorlige ting
falder

på den tid det tager
tiden at gå ser
jeg vores stirren
prelle af

myretuer

sepia fra ti- eller ottearmet
blæksprutte

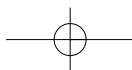
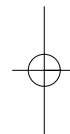
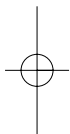
figurer fra grave

blæsten *nedstormende* i
hovedkulds tid

(vi har hænder)

hvor (intet-
steds) intervallerne
er rene

og også
her

SJÆLENS HUS

lodret
hukommelse

natten
falder men dagen
bryder

i det naturlige menneskes
bevidsthed i yderkanterne
af den naturlige
bevidsthed:

insekter

bange for at jeg måske
husker dette eller
hint

dagen
så god som nogen men
synger på sit sidste vers

(bryder igennem faldt
igennem kastet
ned)

hører
sorg en skråning af
sand lyden
løber ned

i vor eget
på trods af at
(allerede) have
taget verdens parti

og min
sjæl ved min side

TUNNELER FØRER

kommer gennem
hule gennem rede
gennem jordhule eller
bikube

størrelser
af ja og nej

gigantiske
fugle af for-
holdsvis nyere
dato

*svag flod
gennem flydende
sand*

frygt i en
verden
af frygt

bange for at alle
linjer
løber sammen

hvad summen af mulige
sange har til fælles

frygt for
andre
hukommelsesfunktioner

ned til vandet
uden at have
noget med tilbage

KORRIDOR

mens jeg
læste
lukkede bogen sig som et øjenlåg

univers nedsænket
i søvn

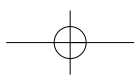
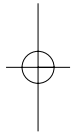
forfinet til
ametyst

(du er vig-
tigere for mig
end ord *og*
melodi)

vi vil ikke huske
ordet
tilbagevenden

London, 1991-1992

LOKALITET! 30/07/01 10:13 Side 11

Oversætterens noter

s. 14: "Den Steinske himmel" refererer til digteren Gertrud Steins værk.

s. 18: "Pee-paws", betyder egentlig "tisse-poter".

s. 24: "nabo", i originalteksten "Neighbor", betyder også "næste" i bibelsk forstand.

s. 29: "Wilierne" er en slags elverpiger som er døde før deres bryllup, og nu jager unge mænd ved nattetide for at danse dem ihjel. Fra baletten "Giselle".

s. 44: "Lombrosos Female Offender", Lombroso udgav i 1903 denne bog som beskrev 'den kvindelige forbryder', der typisk var - mente han - korte, mørkhårede kvinder med maskuline træk.

s. 62-63: "Theorem": læresætning; "Banned": forbudt, bandlyst; "Angel Wear": Englekvipering; "Vulture's videos": Gribbenes videoer; "The mean machines": De onde maskiner; "Scaffold & Cradle": stillads (el. skafot) & vugge; "Suspended celilings": hængende lofter; "Brown Turd Road": Brun Lortegade.

s. 64: "artichoke": artiskok; "arduous": vanskelig, besværlig.

s. 70: "Stop annoying noises": 'stop irriterende lyde' el. 'hold op med at irriterer lyde' (Alt efter om 'annoying' læses som adjektiv eller verbum).